

jeg, det er noget Sludder, som intet Sted hører hjemme, og ligeledes naar man taler imod, at Hestene løber stærkt, det er Hestens Natur, men naar en gammel Krikke, et sølle Æg, der ikke kan trække sit Læs, bliver pisket, endogsaa under Bugen, paa de allerømmeste Steder, er det ganske umenneskeligt og ubarmhjertigt, og de Mennesker, der udøver slikt, bør straffes, jeg synes endogsaa med større Straf, end der er Tale om her. I Kapitel 21 er der Tale om, at Mishandling af Dyr og Mishandlere af Dyr kan straffes med Fængsel indtil 6 Maaneder og Overanstrengelse og Vanrøgt af Dyr med Hæfte og Bøde. I Kommissionsudkastet havde man Rækkefølgen: Bøde, Hæfte, Fængsel i 6 Maaneder. Jeg skal lade være usagt, hvilket der er det bedste eller mest virkningsfulde, men jeg vil helst have det mest virkningsfulde. Det forekommer mig, at det er en Brøde, der bør straffes; da de umælende Dyr ikke selv kan værges sig, bør Loven og Mennesket værges dem.

Jeg kommer dernæst til det mest omtvistede Spørgsmaal i Straffeloven, nemlig Forbrydelserne mod Kønssædeligheden. Der er der særlig 3 Paragraffer, der har vakt Opmærksomhed. I § 218 er der Tale om, at „den, der tiltvinger sig Samleje med en Kvinde ved Vold, Frihedsberøvelse eller Fremkaldelse af Frygt for hendes eller hendes nærmestes Liv, Helbred eller Velfærd, straffes for Voldtægt med Fængsel ikke under 2 Aar“ o. s. v. Og i sidste Stykke af samme Paragraf hedder det: „Er en Handling, der svarer til den i Stykke 1 omhandlede Forbrydelse, forøvet mod Gerningsmandens Hustru, er Straffen Fængsel“. Den næste Paragraf, der er særlig Tale om, er § 222: „Den, som ved groft Misbrug af en Kvindes tjenstlige eller økonomiske Afhængighed skaffer sig Samleje udenfor Ægteskab med hende, straffes med Fængsel indtil 1 Aar eller, saafremt hun er under 21 Aar, med Fængsel indtil 3 Aar.“ Og endelig er der § 225: „Den, som har Samleje med en Person under 18 Aar, der er den skyldiges Adoptivbarn, eller Plejebarn eller er betroet den paagældende til Undervisning eller Opdragelse, straffes med Fængsel indtil 4 Aar. Med samme Straf anses den, som under groft Misbrug af en paa Alder og Erfaring beroende Overlegenhed forfører en Person under 18 Aar til Samleje.“ Det forekommer mig, at disse Straffe er ganske naturlige; men ikke desto mindre har de givet Anledning til en meget stor Kamp i Pressen og paa Møder. Man har sagt, at det betød

meget stærk Konservatisme hos den højtærede Minister, naar han vilde gennemføre disse Straffe. Det forekommer mig tværtimod, at Ministeren er meget frisindet i sine Forslag. Vi maa jo huske paa, at Straffen for Krænkelse af Ægteskabsinstitutionen er mildnet, der findes ingen Straf for Hor og forargeligt Samliv, og Bigami straffes ikke, hvis Ægteskabet senere bliver gyldigt. For Blodskam bortfalder Straffen for den, der er under 18 Aar. Det er alt sammen Mildnelser af den bestaaende Straffelov. Man kan derfor ikke sige, at der her er Tale om særlig strenge Straffe. Men der er een Ting, som Forslaget gør: det værges Kvinden, den svageste Part, og hendes Kønshed. Nu kan man naturligvis sige saa meget, man vil, om Spørgsmaalet Hustruens Kønshed. Et Par ærede Herrer, Dommer Skadhauge og Overretssagfører Krenchel, har gjort det til en hel Livsgerning i Blade, i Tidsskrifter og paa Møder at kæmpe mod disse Paragraffer, og de vender sig særlig mod Bestemmelsen om eventuelle Forbrydelser mod Hustruen. Det forekommer mig, at i vor Tid, hvor Kvindens Ligestilling med Manden er anerkendt, maa man først og fremmest indrømme hende Kønshed, det er i alt Fald det mindste, der kan være Tale om. Der forekommer mig derfor ikke at være nogen Mening i at gaa mod denne Paragraf. Og naar der i § 225 tales om groft Misbrug „af en paa Alder og Erfaring beroende Overlegenhed“, skulde jeg dog tro, at det maatte være en Selvfølge, at en saadan Bestemmelse ubetinget bibeholdes. Jeg synes ikke, der kan indvendes noget derimod og ej heller mod § 222, hvor det hedder, at „den, som ved groft Misbrug af en Kvindes tjenstlige og økonomiske Afhængighed skaffer sig Samleje“ o. s. v. Jeg ved nok, at de Herrer, der kæmper mod denne Paragraf, hævder, at det er Kvinden, der er den stærkeste, det er Kvinden, der forfører Mændene. Det er derfor nødvendigt at have en Værnelov for Mænd, saa vidt jeg forstaar dem, i Stedet for en Værnelov for Kvinder. Jeg tror dog ikke, det er saa galt. Jeg tror, at Mændene nok skal vide at værges sig i dette Kapitel, uden at man behøver at have nogen særlig Lovbestemmelse for dem. De Herrer er vist kommet lovlig sent til Verden. De handler ud fra det; der maaske en Gang har været Forudsætningen, nemlig Vikingestandpunktet; da Vikingerne drog ud i Verden, erobrede de vistnok deres Kvinder fra en anden Stamme. De bragte ogsaa derved frisk Blod ind i Slægten, og det var maaske ikke saa fejl i det hele;